

Datum van inontvangstneming : 30/07/2017

Zaak C-386/17

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

27 juni 2017

Verwijzende rechter:

Corte suprema di cassazione (Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

26 oktober 2016

Verzoekende partij:

██████████

Verwerende partij:

████████████████████

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Beroep in cassatie tegen arrest nr. 313/14 van 31 maart 2014 van de Corte d'Appello di L'Aquila (hof van beroep van L'Aquila), waarbij het door ██████████ ingestelde beroep is toegewezen en derhalve de door ██████████ Stefano ingestelde vordering tot toekenning van het eenhoofdige ouderlijke gezag over de minderjarige ██████████ Alexander niet-ontvankelijk is verklaard op grond van het in gewijsde gaan in Roemenië van het vonnis van de rechtbank van Boekarest van 3 december 2012 inzake de ontbinding van de huwelijksband (chtscheiding), de toekenning van het eenhoofdige ouderlijke gezag over het minderjarige kind aan ██████████ het omgangsrecht van ██████████ en de onderhoudsverplichting van deze laatste.

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële verwijzing

Uitlegging van het begrip Europese „aanhangigheid” dat ten grondslag ligt aan artikel 19 van verordening (EG) nr. 2201/2003 en van de gevolgen van schending

van dit artikel voor de erkenning als bedoeld in de artikelen 21, 22, 23 en 24 van verordening (EG) nr. 2201/2003 en de artikelen 33 en 34 van verordening (EG) nr. 44/2001.

Artikel 267 VWEU

Prejudiciële vragen

a) Raakt schending van de aanhangigheidsregels van artikel 19, leden 2 en 3, van verordening nr. 2201/2003 uitsluitend de vaststelling van de rechterlijke bevoegdheid, met als gevolg dat artikel 24 van verordening nr. 2201/2003 van toepassing is, of kan zij daarentegen om redenen van procedurele openbare orde in de weg staan aan erkenning, in de lidstaat van de eerst aangezochte rechter, van de beslissing die is gegeven in de lidstaat van de laatst aangezochte rechter, indien in aanmerking wordt genomen dat artikel 24 van verordening (EG) nr. 2201/2003 uitsluitend verwijst naar de regels voor de vaststelling van de rechterlijke bevoegdheid in de artikelen 3 tot en met 14, en niet naar artikel 19 van deze verordening?

b) Is de uitlegging van artikel 19 van verordening (EG) nr. 2201/2003 dat dit artikel uitsluitend is bedoeld als criterium voor de vaststelling van de rechterlijke bevoegdheid, in strijd met het Unierechtelijke begrip „aanhangigheid” en met de functie en de doelstelling van dit artikel, dat ertoe strekt een geheel van voorschriften van procedurele openbare orde te geven, teneinde een gemeenschappelijke ruimte tot stand te brengen die wordt gekenmerkt door vertrouwen en procedurele loyaliteit tussen lidstaten, waarbinnen automatische erkenning en vrij verkeer van beslissingen mogelijk is?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Verordening (EG) nr. 2201/2003 van de Raad van 27 november 2003 betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en tot intrekking van verordening (EG) nr. 1347/2000. Inzonderheid de artikelen 3 tot en met 14, waarin de regels voor de vaststelling van de rechterlijke bevoegdheid zijn vastgelegd; artikel 19, dat de regels voor aanhangigheid bevat; artikel 21, inzake de erkenning van beslissingen; artikel 22, dat onder a) en c) bepaalt dat de erkenning van beslissingen inzake de ontbinding van de huwelijksband wordt geweigerd, respectievelijk, indien de erkenning kennelijk strijdig zou zijn met de openbare orde van de aangezochte lidstaat en indien de beslissing onverenigbaar is met een tussen dezelfde partijen in de aangezochte lidstaat gegeven beslissing; artikel 23, dat onder a) en c) bepaalt dat de erkenning van beslissingen betreffende de ouderlijke verantwoordelijkheid wordt geweigerd, respectievelijk, indien de erkenning, gelet op het belang van het kind, kennelijk strijdig zou zijn met de openbare orde van de aangezochte lidstaat, en indien de beslissing onverenigbaar

is met een latere beslissing die in de aangezochte lidstaat is gegeven; artikel 24, inzake schending van de bevoegdheidsregels.

Verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken. Inzonderheid de artikelen 27 en 28, waarin de regels voor aanhangigheid zijn vastgelegd; artikel 33; artikel 34, dat in punt 1 bepaalt dat een beslissing inzake de verplichting tot bijdrage aan het onderhoud van de minderjarige niet wordt erkend indien de erkenning kennelijk strijdig is met de openbare orde van de aangezochte lidstaat, en in de punten 3 en 4 dat moet worden getoetst of de beslissing onverenigbaar is met een eerdere beslissing tussen dezelfde partijen die hetzelfde onderwerp betreft en op dezelfde oorzaak berust; artikel 35, lid 3, inzake schending van de bevoegdheidsregels.

Aangevoerde nationale bepalingen

Artikel 150 van de Codice civile (burgerlijk wetboek) – Scheiding van tafel en bed – *„Scheiding van tafel en bed is toegestaan (eerste alinea). Scheiding van tafel en bed kan door de rechter worden uitgesproken of met wederzijds goedvinden geschieden (tweede alinea). Het recht om scheiding van tafel en bed door de rechter of bekrachtiging van de scheiding van tafel en bed met wederzijds goedvinden te vorderen komt uitsluitend toe aan de echtgenoten(derde alinea).”*

Artikel 151 – Door de rechter uitgesproken scheiding van tafel en bed. – *„Scheiding van tafel en bed kan worden verzocht wanneer zich, ook buiten de wil van een der echtgenoten of beiden, gebeurtenissen voordoen waardoor voortzetting van de samenleving ondraaglijk is geworden of de opvoeding van de kinderen ernstig wordt verstoord (eerste alinea). Wanneer de rechter de scheiding van tafel en bed uitspreekt, verklaart hij, op verzoek en indien de omstandigheden dat rechtvaardigen, aan welke echtgenoot de scheiding kan worden toegerekend omdat hij of zij zich in strijd met de huwelijkse plichten heeft gedragen (tweede alinea).”*

Artikel 3, eerste alinea, punt 2), onder b), van wet nr. 898 van 1 december 1970, [*Disciplina dei casi di scioglimento del matrimonio* (echtscheidingswet)]: *„De ontbinding of de beëindiging van de civielrechtelijke gevolgen van het huwelijk kan door een der echtgenoten worden verzocht: [...] 2) indien: [...] b) bij definitieve rechterlijke beslissing scheiding van tafel en bed is uitgesproken, of de scheiding van tafel en bed met wederzijds goedvinden is bekrachtigd, of scheiding van tafel en bed een feit is geworden indien deze scheiding feitelijk ten minste twee jaar voor 18 december 1970 is aangevangen. In alle bovenvermelde gevallen moeten de echtgenoten, om ontbinding of beëindiging van de civielrechtelijke gevolgen van het huwelijk te kunnen verzoeken, nadat zij in de procedure tot scheiding van tafel en bed voor de president van de rechtbank zijn verschenen ten minste drie jaar lang ononderbroken van tafel en bed gescheiden leven, ook*

indien scheiding van tafel en bed niet langer door één partij maar door beide partijen gezamenlijk wordt verzocht [...]”.

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 ██████████ en ██████████ zijn op 22 oktober 2005 te Rome in het huwelijk getreden en hebben tot de geboorte van hun ██████████ op 20 februari 2006, samengewoond in Italië. De huwelijksbetrekkingen werden steeds slechter en de moeder heeft de minderjarige zoon meegenomen naar Roemenië zonder naar Italië terug te keren.

██████████ heeft op 22 mei 2007 bij de Tribunale di Teramo scheiding van tafel en bed van ██████████ en toewijzing het ouderlijk gezag over hun zoon gevorderd. ██████████ heeft verweer gevoerd door scheiding van tafel en bed te vorderen met het verzoek de schuld toe te wijzen aan de echtgenoot. Tevens vorderde zij het eenhoofdige ouderlijk gezag over hun zoon en een onderhoudsbijdrage van de vader. De Tribunale di Teramo heeft bij tussenvonnis nr. 115/12 van 19 januari 2012 scheiding van tafel en bed uitgesproken, de schuld daarvoor bij ██████████ gelegd en de zaak bij afzonderlijke beslissing voor onderzoek doorverwezen voor de beslissing op de tegengestelde vorderingen ter zake van de ouderlijke verantwoordelijkheid. Vonnis nr. 115/12 inzake de scheiding van tafel en bed is in kracht van gewijsde gegaan.

Hangende de beslissing inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid in Italië heeft ██████████ op 30 september 2009 bij de rechtbank van Boekarest ontbinding van het huwelijk (chtscheiding) en een bijdrage van de vader in het levensonderhoud van het kind gevorderd. ██████████ heeft verweer gevoerd door in de eerste plaats de exceptie van aanhangigheid op te werpen gezien de in Italië aanhangige procedure tot scheiding van tafel en bed. Bij beslissing nr. 7660 van 31 mei 2010 heeft de Roemeense rechtbank alle vorderingen van ██████████ toegewezen. Deze Roemeense beslissing is in kracht van gewijsde gegaan na een ingewikkelde procedure die werd afgesloten met het arrest van het hof van beroep van Boekarest van 12 juni 2013.

- 2 Ondertussen was in Italië ook het bij de Tribunale di Teramo aanhangige geding tot scheiding van tafel en bed afgesloten met definitief vonnis nr. 627/13 van 8 juli 2013. In dit vonnis werd aan ██████████ het eenhoofdige ouderlijk gezag over het minderjarige kind toegewezen, bevolen dat de minderjarige onmiddellijk naar Italië moest terugkeren, ten laste van de moeder een maandelijkse bijdrage in het levensonderhoud van hun zoon vastgesteld en het incidentele verzoek van de moeder om het echtscheidingsvonnis van de rechtbank van Boekarest van 3 december 2012 op grond van artikel 21 van verordening (EG) nr. 2201/2003 in Italië te erkennen, afgewezen. Zo merkte de Tribunale di Teramo op dat de echtscheidingsprocedure in Roemenië was ingeleid nadat de procedure tot scheiding van tafel en bed in Italië was ingeleid, en dat ██████████ in deze Italiaanse procedure verweer had gevoerd en daarmee de bevoegdheid van de

[REDACTED]

Italiaanse rechter had aanvaard. De rechtbank van Boekarest had derhalve artikel 19 van verordening nr. 2201/2003 geschonden door de zaak niet aan te houden.

[REDACTED] is tegen dit vonnis opgekomen bij de Corte d'Appello di L'Aquila, en heeft opnieuw een incidenteel verzoek tot erkenning ingediend. Bij arrest nr. 313/14 van 31 maart 2014 heeft de Corte d'Appello het verzoek tot toewijzing van het eenhoofdige ouderlijk gezag dat [REDACTED] in eerste aanleg had ingediend niet-ontvankelijk verklaard wegens de latere Roemeense beslissing. [REDACTED] heeft tegen dit arrest beroep in cassatie ingesteld en [REDACTED] heeft in de cassatieprocedure verweer gevoerd.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 3 Volgens [REDACTED] moet het Hof van Justitie van de Europese Unie worden verzocht om een prejudiciële beslissing over de uitlegging zowel van het begrip Europese „aanhangigheid” dat aan artikel 19 van verordening (EG) nr. 2201/2003 ten grondslag ligt, als van de gevolgen die schending van dit artikel heeft voor de erkenningsprocedure van de artikelen 21, 22, 23, en 24 van deze verordening en de artikelen 33 en 34 van verordening (EG) nr. 44/2001.

De Corte d'Appello di L'Aquila heeft immers geoordeeld dat een in strijd met artikel 19 van verordening (EG) nr. 2201/2003 uitgevaardigd vonnis in Italië ook kan worden erkend indien dezelfde zaak eerder was aangebracht in het land waar erkenning wordt verzocht. Voorts heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (arrest van 15 juli 2010, Purrucker, C-256/09, ECLI:EU:C:2010:437) geoordeeld dat het verbod op toetsing van de bevoegdheid in geval van erkenning van een buitenlandse maatregel slechts geldt indien de rechter van de maatregel waarvan erkenning wordt verzocht heeft nagegaan op welke grondslag hij bevoegd is op basis van de criteria van verordening (EG) nr. 2201/2003. De rechtbank en vervolgens het hof van beroep van Boekarest hebben zich derhalve in strijd met artikel 19 bevoegd verklaard.

Verzoeker meent voorts dat de Roemeense beslissing het voornoemde artikel 19 schendt omdat er volgens deze beslissing slechts sprake is van aanhangigheid indien de in verschillende lidstaten aanhangige zaken hetzelfde voorwerp betreffen, terwijl dit artikel in tegengestelde zin is geformuleerd in die zin dat het volstaat dat de twee procedures echtscheiding, scheiding van tafel en bed of nietigverklaring van het huwelijk betreffen. Bovendien heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het begrip Europese aanhangigheid uitgewerkt tot een breed concept, dat gebaseerd is op de homogeniteit van de rechtsbetrekking in de verschillende procedures, zodat daaronder ook onderling samenhangende procedures vallen. Aanhangigheid is in het Unierecht derhalve een autonoom begrip ten opzichte van hetzelfde begrip zoals dat in de rechtsorden van de lidstaten is ontwikkeld, en het begrip is gebaseerd op het criterium van eerste aanhangigheid voor de vaststelling van het verband tussen bij gerechten van

verschillende lidstaten aanhangige procedures en op het verbod voor de laatst aangezochte rechter om bij de erkenning en de tenuitvoerlegging van de beslissing de bevoegdheid van de eerst aangezochte rechter te toetsen.

Daarnaast vraagt verzoeker of een duidelijke schending van de Europese aanhangigheidsregels kan worden aangemerkt als „kennelijk strijdig [...] met de openbare orde” als bedoeld in verordening nr. 2201/2003 en verordening nr. 44/2001.

Tot slot meent verzoeker dat de Corte d’Appello di L’Aquila in zijn arrest ten onrechte heeft geoordeeld dat het Roemeense echtscheidingsvonnis en het tussenvonnis tot scheiding van tafel en bed waarbij de schuld werd gelegd niet onverenigbaar zijn, omdat deze beslissingen slechts verenigbaar zijn indien de beoordeling door hetzelfde gerecht en niet door verschillende gerechten wordt uitgevoerd.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 4 In de eerste plaats vraagt de Corte suprema di cassazione zich af of er gronden zijn die in de weg staan aan de erkenning, in de in Italië aanhangige procedure inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid en de onderhoudsverplichtingen jegens het minderjarige kind, van de in kracht van gewijsde gegane Roemeense beslissing over de echtelijke status, de ouderlijke verantwoordelijkheid en de onderhoudsverplichtingen. In de tweede plaats vraagt de verwijzende rechter zich af of erkenning kan worden geweigerd op grond dat eerst in Italië een procedure inzake de scheiding van tafel en bed en de ouderlijke verantwoordelijkheid is ingeleid en vervolgens de Europese aanhangigheidsregels door de Roemeense rechter zijn geschonden.

Om te beginnen is volgens de Corte suprema di cassazione in casu de weigeringsgrond dat een beslissing onverenigbaar is met in de aangezochte lidstaat gegeven beslissingen irrelevant. De onderhavige situatie valt immers niet onder artikel 22, onder c), van verordening (EG) nr. 2201/2003, aangezien de definitief geworden Italiaanse beslissing inzake de scheiding van tafel en bed slechts de voorwaarde vormt die volgens de Italiaanse regeling weliswaar noodzakelijk is, doch niet volstaat om een vordering tot echtscheiding in te dienen, en derhalve niet hetzelfde is als een echtscheidingsvonnis. Evenmin is er sprake van het in artikel 23, onder e) van deze verordening bedoelde geval, aangezien – wat beslissingen inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid betreft – de gronden waarop een beslissing onverenigbaar is met een andere beslissing van dezelfde of een derde lidstaat uitsluitend betrekking hebben op beslissingen die worden gegeven na de beslissing waarvan erkenning wordt verzocht. Tot slot is er evenmin sprake van het in artikel 34, punt 4, onder a), van verordening nr. 44/2001 genoemde geval, aangezien van onverenigbaarheid met een eerdere uitspraak tussen dezelfde partijen die hetzelfde onderwerp betreft en op dezelfde oorzaak berust, geen sprake is aangezien er geen definitieve eerdere uitspraak is.

██████████

Naar het oordeel van de Corte suprema di cassazione moet daarentegen wel worden getoetst of de schending van de Europese aanhangigheidsregels als „kennelijk strijdig [...] met de openbare orde” moet worden aangemerkt. Volgens dit gerecht moet worden vastgesteld of artikel 19 van verordening (EG) nr. 2201/2003 en artikel 27 van verordening (EG) nr. 44/2001, inzake de Europese aanhangigheid, zijn geschonden door de lidstaat waarin de beslissing waarvan erkenning wordt verzocht is gegeven, en of beide bepalingen zijn geschonden, en of deze schending, voor zover daar sprake van is, aan erkenning in de weg kan staan omdat dit kennelijk strijdig zou zijn met de openbare orde.

In de eerste plaats bevestigt de Corte suprema di cassazione dat de Europese aanhangigheid een uitdrukking is van het stelsel van vertrouwen en samenwerking dat ten grondslag ligt aan het vrije verkeer van rechterlijke beslissingen binnen de lidstaten van de Europese Unie en is gebaseerd op de drie volgende beginselen: het beginsel dat dit begrip autonoom is ten opzichte van hetzelfde begrip in de rechtsordes van de lidstaten – om parallelle procedures voor de gerechten van verschillende staten en met elkaar strijdige beslissingen die daarvan het gevolg kunnen zijn, te voorkomen (arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 8 december 1987, Gubisch Maschinenfabrik, C-144/86, ECLI:EU:C:1987:528); het beginsel dat het gerecht waarbij de zaak het laatst wordt aangebracht de bevoegdheid van het gerecht waarbij de zaak het eerst is aangebracht niet mag toetsen, en het beginsel van eerste aanhangigheid, dat verplicht van toepassing is wanneer een exceptie van rechterlijke onbevoegdheid wordt opgeworpen voor het gerecht waar de zaak het laatst is aangebracht.

Tegen deze achtergrond merkt de verwijzende rechter op dat de definitieve beslissing van het hof van beroep van Boekarest in strijd is met bovengenoemd autonomiebeginsel omdat daarmee de door ██████████ ingediende exceptie van aanhangigheid is verworpen. Dit Roemeense gerecht heeft het Roemeense procesrechtelijke begrip aanhangigheid – dat als uitgangspunt heeft dat de zaken dezelfde oorzaak, hetzelfde voorwerp en dezelfde partijen betreffen – toegepast door ten onrechte te oordelen dat er een onoverbrugbaar verschil is tussen scheiding van tafel en bed en echtscheiding, en geoordeeld dat bedoeld volledig samenvallen ook ten grondslag ligt aan het begrip Europese aanhangigheid als bedoeld in artikel 19, lid 1, van verordening (EG) nr. 2201/2003. Zodoende heeft dit gerecht geoordeeld in strijd met de letterlijke bewoordingen van artikel 19, die niet vereisen dat de oorzaak en voorwerp hetzelfde zijn en zich uitdrukkelijk mede uitstrekken tot de samenhang tussen zaken die tegelijkertijd voor verschillende gerechten van de lidstaten aanhangig zijn. Tot slot heeft het Roemeense gerecht er geen rekening mee gehouden dat niet is betwist dat de zaak het eerst in Italië is aangebracht.

Volgens de Corte suprema di cassazione raakt schending van artikel 19 eveneens de beslissing over de verplichting tot bijdrage in het onderhoud van het minderjarige kind. In de Roemeense en de Italiaanse beslissing, die alleen verschillen voor de aanwijzing van de onderhoudsplichtige, zijn volgens het begrip „homogeniteit van zaken” dat uit dit artikel volgt immers niet alleen de

partijen hetzelfde, maar ook de resultaten, wat zowel de verzochte maatregel (*petitum*), als de rechtsgrond (de verplichting van de ouder waaraan het gezagsrecht niet wordt toegewezen om bij te dragen in het onderhoud), als het daaraan verbonden recht waarvoor de vordering is ingesteld betreft. Zo werd hetzelfde resultaat nagestreefd, namelijk de vaststelling van een stabiele en coherente gezagsregeling waarbij het belang van de minderjarige voorop staat. Daarnaast merkt de Corte suprema di cassazione op dat de beslissing inzake de onderhoudsverplichting jegens de minderjarige oorzakelijk verband houdt met die van de ouderlijke verantwoordelijkheid en noch in logisch opzicht noch rechtens daarvan los kan worden gezien, en dat artikel 28 van verordening (EG) nr. 44/2001 toestaat en vereist dat vorderingen die „*een zo nauwe band*” hebben gelijktijdig worden behandeld en berecht „*teneinde te vermijden dat bij afzonderlijke berechting van de zaken onverenigbare beslissingen worden gegeven*”. Tot staving van deze uitlegging wijst de verwijzende rechter erop dat het onderzoek van de vorderingen inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid en dat van de vorderingen inzake de onderhoudsverplichting jegens het minderjarige kind dermate samenhangen dat de rechterlijke bevoegdheid aan artikel 3 van verordening (EG) nr. 4/2009 kan worden onttrokken – welk artikel niet rechtstreeks op de onderhavige zaak van toepassing is, maar volgens de verwijzende rechter laat zien dat het begrip samenhang tussen vorderingen inzake familiebetrekkingen een centrale rol speelt bij justitiële samenwerking.

Tot slot meent de Corte suprema di cassazione dat de definitieve Roemeense beslissing waarvan ██████████ erkenning heeft verzocht, is gegeven door een gerecht dat niet bevoegd was om over het geschil te beslissen, aangezien dit gerecht later is aangezocht. De schending betreft niet alleen de toepassing van een criterium voor de toekenning van rechterlijke bevoegdheid tussen twee lidstaten, maar ook – gezien de functie van aanhangigheid in het systeem van automatische erkenning en tenuitvoerlegging van rechterlijke uitspraken in de lidstaten – de uitvoering van een beginsel van Europese procedurele openbare orde in de vorm van legitiem verkeer van beslissingen binnen de Europese Unie. Het beginsel van eerste aanhangigheid, dat ten grondslag ligt aan de procedureregeling voor litispendingie, neemt binnen het Europese procesrecht een centrale plaats in, omdat het voorkomt dat gerechten initiatieven nemen die uitsluitend dienen om procedures te dwarsbomen waarin de eerst aangezochte rechter – wiens bevoegdheid onbetwist wordt aanvaard – ten gronde beslissingen heeft genomen waarmee de later aangezochte rechter het niet eens is.

- 5 De Corte suprema di cassazione vraagt zich derhalve af of schending van artikel 19 van verordening (EG) nr. 2201/2003 in de weg kan staan aan erkenning van de definitieve beslissing van het Roemeense hof van beroep.

Met het oog daarop stelt de verwijzende rechter twee uitleggingen voor. Enerzijds kan worden betoogd dat artikel 19 slechts een aanvulling vormt op de regeling voor de toekenning van rechterlijke bevoegdheid. In dat geval zou artikel 24 van verordening (EG) nr. 2001/2003 van toepassing zijn, dat bepaalt dat „*[d]e bevoegdheid van het gerecht van de lidstaat van herkomst [niet] wordt [...]*

■

getoetst. Het criterium van de openbare orde, bedoeld in artikel 22, onder a), en artikel 23, onder a), wordt niet toegepast op de bevoegdheidsregels van de artikelen 3 tot en met 14.” Artikel 35, lid 3, van verordening (EG) nr. 44/2001 heeft een vergelijkbare strekking. Anderzijds moet worden opgemerkt dat voormeld artikel 24 alleen verwijst naar de artikelen 3 tot en met 14, en niet naar artikel 19. Dit laatste artikel staat in hoofdstuk II, inzake de bevoegdheid, maar in afdeling III, „Algemene bepalingen” en niet in de eerste twee afdelingen. Het betreft hier een geheel van dwingende regels waarmee wordt beoogd te voorkomen dat er parallelle vonnissen en tegenstrijdige beslissingen worden gegeven binnen een gemeenschappelijke ruimte die moet worden gekenmerkt door vertrouwen en procedurele loyaliteit tussen lidstaten, juist omdat daarbinnen de automatische erkenning en het vrije verkeer van beslissingen mogelijk is.